

VZW Allemaal Poezen – Jaarverslag 2023

*Een terugblik op zoveel jaren,
wat lijkt het allemaal ver.*

*We woonden in het hartje van de oude stad in Antwerpen,
op een boogscheut van de haven...*

***Hoer het allemaal begon...** plots gebeurde het allemaal in versnelling, nooit had ik kunnen voorspellen dat heel mijn leven een richting nam voor altijd, hulpeloze katjes redden, een passie!*

Op één of andere manier werd ik al snel betrokken in het erbarmelijke leven van gedumpte poezen in de haven.

Na een auto ongeval bestuurde ik geen auto meer al 10 jaar. Toen kreeg ik de vraag van een oudere dame of ik voor de poezen in de haven wilde zorgen. Ik nam de moed in de handen en kroop terug achter het stuur.

***Zorgen voor achtergelaten poezen** éénmaal per week, in een cirkel rond de droogdokken, een ronde van een goed uur ging ik achtergelaten poesjes voeden. Al snel werd het uitgebreid tot vier uur, een ronde tot diep in de haven, terwijl ik hard werkte en lange dagen maakte in een zeer drukke zaak die we na jaren hadden opgebouwd, ook in het hartje van de stad.*

Meer en meer werd ik betrokken in het harde leven van de poezen: barre winters met een snijdende wind, onophoudelijk lawaai en gevaarlijke drukte, dit alles moesten menige poesjes, die onverbiddelijk werden gedumpt, doorstaan. Op enkele weken tijd veranderden ze in wilde katjes. Ik zorgde voor droge en warme slaappleaatsjes om ze te beschermen van de regen en wind. Bakjes droogvoer, natvoer, water voor een hele week.

***De dokwerkers, de poezen en ik.** Ik leerde ook vangbakken plaatsen zodoende werden ze gesteriliseerd. Na de ingreep kon ik ze onderbrengen in onze goed verwarmde kelder waar ze een weekje vertoefden.*

Om efficiënt te werken zocht ik contact met de dokwerkers en met de verantwoordelijken van bedrijven en tussen al die ruige mannen waren er velen met een warm hart, er ontstond menigmaal een groot vertrouwen en fantastische samenwerking van in de gaten houden en het tijdstip organiseren om poesjes te vangen.

***En toen begon het maar eerst echt...** Sommige poesjes kon ik daar niet laten en enkele verwilderde bleven voorgoed bij ons en verhuisden later nog mee naar Kruibeke, je kon ze niet aanraken, maar ik was gelukkig omdat zij gelukkig waren en dat is nog steeds zo.*

Op een dag ontdekte ik haar. Wat ik toen niet wist was dat dit vreselijk wild poesje mijn hart voor altijd zou veroveren en ik haar voor immer in mijn hart zou sluiten. De dokwerker aldaar verzekerde me: "Die kan je nooit pakken", maar waar een wil is, is een weg. Na weken was het zover, het moest wel, ze was doodziek. Ik nam haar mee naar huis en ze ging nooit terug. Zelfs in Kruibeke, temidden van zoveel rust beleefde ze nog een mooie oude dag. Wat een strijd heb ik geleverd, een wild katje genezen, maar wat een innige band werd dit. Stap voor stap, maandenlang om te herstellen, maandenlang om een band op te bouwen, een zeer lange tijd om ze te kunnen aanraken. Ik kan ze nooit vergeten, de dag dat ze wist dat het einde naderde, heeft ze gewacht tot ik thuis was, mijn lieve, zo lieve Michou.

SAM

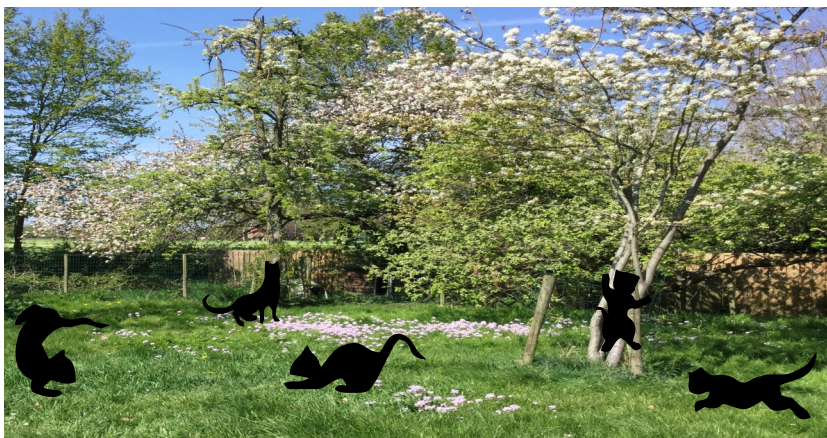

Ergens weggedoken toen ik hem vond in de haven, verward, een hoopje miserie. Hij had aids en kon dus niet mee naar huis, nee terug naar de hel dat kon niet, dan maar naar onze zaak. En ja, hij werd gedurende jaren een ster! Onze klanten en ook Nederlanders, Japanners, BV's, ze maakten foto's, ze werden wijdverspreid, met omslachtige beschrijvingen. Zijn capriolen toen waren een bezienswaardigheid. Majestueus stapte hij over de tijdschriften of nestelde zich tussen de boekenplanken waar hij rustig zijn middagdutje deed of geniepig nieuwsgierigen gadesloeg. Bij sluiting, we hadden een alarm, volgde hij meteen naar het grote magazijn waar zijn potje stond te wachten en dan werd de deur gesloten. Hij was een meerwaarde zowel voor ons personeel als voor de klanten. Dat ietsje dat een bijzondere sfeer schepte.

EN ZO ONTSTOND ALLEMAAL POEZEN...

We verhuisden van de drukke uitgaansstad, naar de stilte en het groen om ons heen. De poesjes, een tiental, verhuisden mee. Eerst werd een ren gebouwd en een stalletje ingericht zodat er een grote binnen- en buitenruimte was. Een collega kwam ze voeden tot we zelf verhuisden. Zij redt poesjes in Oost-Vlaanderen en sindsdien is er een prettige samenwerking van katjes redden en katjes een goed leventje bezorgen.

Alvorens ik het goed besepte, begon de aanzet tot poesjes laten adopteren en poesjes, de kansloze, ten dode opgeschreven in een paradijsje met een vol buikje laten vertoeven.

“DE WITTE” EN KOEN

Ja, ik weet het sinds de haven, een wilde kat kan je gevoelsleven behoorlijk op zijn kop zetten. Dat deed “de Witte”.

Omdat we heel wat poesjes verwilderd moesten opvangen, zoniet werd hun leven beëindigd, hebben wij beslist zo een twintigtal langer in een zeer grote ren onder te brengen, in de hoop dat sommigen nog kunnen geadopteerd worden.

En ja, een viertal wonen reeds bij een baasje, doch “de Witte”, helemaal niet te benaderen, laat staan aaien, was één van hen. Koen die 's namiddags een handje komt toesteken met afwas en eten zetten, heeft een zeer bijzondere gave. Contact leggen met deze verwilderde katjes. Zo was er “de Witte”, leefde in alle eenzaamheid op een groot domein. De enige mensen die hij zag waren de dames die hem voerden, maar plots wegens andere plannen moest hij weg.

En toen was er die bijzondere klik en “de Witte” stond elke dag op dezelfde tafel te wachten tot Koen kwam in de namiddag. Hij volgde hem van ver met zijn liefdevolle blik of keek heel bedroefd toen Koen niet kwam opdagen. Daar bleef hij lang wanhopig wachten. En toen... woorden zijn niet meer van belang, kijk maar even...

“De Witte” ging bij Koen wonen, zijn reeds aanwezige zwarte kater, die geen katten dulde, begon stilaan toenadering te zoeken. Eén van de redenen, Koen nam reeds “de Witte” zijn geur maanden van tevoren mee naar huis. Zo zie je maar, wonderen zijn de wereld niet uit. Dit verhaal heeft veel gemeen met mijn lieve Michou en de band die ontstaat. Wel dat is onvoorwaardelijke liefde.

Dat zo intense gevoel blijft voor altijd diep in je hart geborgen.

Zomaar aan hun lot overgelaten, zwartjes, de meest kansloze

en toen werd alles hemels blauw.

Dit is Guus, hij leefde al jaren uitzichtloos op een dak. En toen.....

Het werd zowaar een sprookje, daar kwam de familie Denert uit Kalmthout! En nu, te midden van rust en groen, van warme geregenheid, vol buikje en zorgeloos genieten van elke dag.

Daar doen we het voor, allen samen, voor Guus en zovele anderen!

Met onze oprechte dank en wensen voor een hoopvol en liefdevol 2024!

Lucretia & de poezen